

Mesiac Provence

GILLIAN HARVEY

Ljndeni

Mesiac v Provence

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gillian Harvey
Mesiac v Provence – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mesiac
Provence

GILLIAN HARVEY

Mesiac
v Provence

Z angličtiny preložila Nina Vlhová

Ljndeni

Na pamiatku Katherine Harvey (1957 – 2023)
Bola si žiariacim svetlom.

Nicky si oslobodila ruku od rukovätí. Ťažká taška, ktorú zošuchla na zem, zvrátila prach. Od ťahania po dvoch schodiskách mala dotlačené nohy. Ale bola tu. Skutočne dorazila! Eufória z toho, že sa dostala až sem, sa zrazu zmenila na únavu. Zvalila sa na posteľ a vytiahla mobil, aby dala Jenny vedieť, že to zvládla.

„Tak som v Provence!“ oznámila.

„A?“ zareagovala Jenny.

„A čo?“

„A,“ pokračovala jej priateľka trpezlivo, „aké to tam je? Myslíš, že to tam zvládneš?“

Nicky cítila vlastný dych, bol priam horúci a lepkavý. Rozhliadla sa po obrovskej miestnosti: drevené panely s uzlami s drobnými dierkami, odvážne potlačené tapety, ktoré rokmi vybledli, pavučiny pradávnych pavúkov, ktoré v rohoch tvorili strašidelné siete. Do okna opakovane buchla veľká muha. Nicky k nemu pristúpila s mobilom stále prilepeným k uchu a otvorila ho dokorán.

Po niekoľkých neúspešných pokusoch sa muche podarilo oslobodiť a vzniesla sa k jasnej oblohe. Nicky si predstavila, že aj

ona sa naučí vznášať. *Mohla by som byť ako ty*, pomyslela si, keď sledovala čiernu bodku, ako sa rúti k obzoru. Vážne si práve vzala za svoj vzor obyčajnú muchu?

„Ale áno. Azda to tu zvládnem.“ Prešla rukou po parapete, ale ihneď to oľutovala. „Je to krásny penzión, aj keď jednoznačne potrebuje oprášiť.“

„Bože, prach, je tam toho. Poriadne to všetko prebehneš mokrou handrou, a je po probléme!“

„Verím ti.“

„A posteľ s baldachýnom?“

„Áno, sú tu aj posteľ s baldachýnom.“

Nicky sa pri pohľade na obrovskú posteľ a pri predstave, ako sa do nej ponára, cítila trochu zvláštne, nemiestne.

„Pozri, bude s tým všetkým veľa práce, to viem naisto. A ja sa budem snažiť, ako najlepšie viem. Dúfam, že to nepokazím.“

„Nebud' smiešna.“ Kamarátka sa rozosmiala. „Nicky, si tá najschopnejšia žena, akú poznám. Väčšina ľudí... Tak tí by sa po tom všetkom, čo sa ti stalo, zrútili. Ale ty si tvrdo pracovala na tom, aby si dievčatá podporila a postarala sa o ne. A pozri, ako si to skvelo zvládla! Máš dve dcéry, ktoré stoja na vlastných nohách. Chloe má vlastný start-up, preboha, a Amy vo voľnom čase behá maratóny, keď práve nevychováva tvoje rozkošné vnúča... Stavím sa, že nie je nič, čo by si nedokázala, keď sa do toho pustíš.“

„Nič, čo by som nedokázala, hovoríš?“

„Nič.“

„Možno okrem šnúry?“ Nicky si spomenula na pomerne intenzívnu hodinu jogy, ktorú nedávno s kamarátkou navštívili.

„Ach, to je niečo iné, roznožky a šnúry sa preceňujú. Takými-to nepodstatnými vecami sa zaoberajú len učitelia jogy a úchylní muži na Tinderi. Čo sme v osemdesiatych rokoch?“

„Máš pravdu,“ povedala Nicky a pocítila, ako sa začína usmievať. „Zvládnem to... Aspoň myslím.“

„To je jasná vec, viem, že to zvládneš!“ V Jenninom hlase sa tiež objavil úsmev. „A nehovorím to len tak. Neodporučila by som ťa, keby som si nebola istá, že na tú prácu máš. Toto je tvoja veľká druhá šanca, Nicky. Tvoj čas zažiť. Nemyslíš, že si ju zaslúžiš?“

„Vďaka. Hádám sa obe presvedčíme, že máš pravdu.“

Keď zavesila, skúmala svoj slabý odraz v malom okne: príznak jej hlavy a trupu sa prekrýval s francúzskym vidiekom, s jeho mozaikou zelenej a hnedej farby a so žltou slnečnicového poľa v diaľke. *Včera St. Albans. Dnes Provence. Zajtra celý svet*, pomyslela si. Možno, len možno, to bude skvelé.

Nemohla sa dočkať, kedy si prezrie zvyšok penziónu a zistí, do čoho sa to vlastne pustila. Ale majiteľ Robert ju po jej príchode neprívitál. Namiesto neho jej otvoril starší sused, ktorý sa energicky oháňal kľúčom, a ukázal jej cestu do izby. „*Monsieur* Robert, vraj mu je ľúto,“ povedal jej smutne, „ale čoskoro aj on príde, dobre?“ Nebolo to privítanie, aké Nicky očakávala. Stavím sa, povedala si, keď ťahala kufor po dvoch drevených schodiskách smerom do podkrovia, že Alex Polizzi sa takýmito záležitosťami nemusí zaoberať.

Keď prvýkrát vstúpila do kamennej budovy, ktorú predtým videla len na obrazovke, pocítila akési malé zakolísanie. Na informačnom liste, ktorý dostala, bol penzión opísaný ako „penzión – *Chambre d'Hôte* – s krásnymi hosťovskými izbami aj s raňajkami v srdci slnkom zaliatej Provence“. A možno kedysi aj bol. Ale opis zjavne napísal niekto so slabým zrakom alebo ho skopíroval z brožúry spred desiatich rokov.

Musela by využiť všetky svoje dizajnárske schopnosti, ktoré tak dlho ležali bokom, aby sa toto miesto čo i len o trošku zmenilo. A len dúfala, že si na plecيا nenaložila viac, ako bolo v jej

silách. Položila telefón na stôl a prešla k starožitnej komode, kde bola na podnose položená malá modrá kanvica a milá porcelánová šálka s tanierikom. V košíku vedľa šálky ležali jednotlivo zabalené sušienky a niekoľko kúskov horkej čokolády: na každom štvorčeku obloženom fóliou bolo napísané čosi, o čom predpokladala, že je to názov miestnej cukrárne. Možno majiteľ predsa len nie je taký zlý. „Nuž, Steve,“ povedala len tak do prázdna, keď sa kanvica zachvela životom, „zaujímaloby ma, čo si o tom všetkom myslíš.“

Keď jej Jenny pred dvoma týždňami zavolala, aby si dohodla stretnutie s ňou na káve s koláčom, Nicky si od toho nesľubovala nič viac ako dávku kofeínu a hodinový rozhovor o Jenninom manželovi Jacobovi a jeho neschopnosti buď zložiť záchodovú dosku, alebo sa pri jej používaní trafiť do cieľa. Ale takmer hneď po príchode vedela, že sa deje čosi nezvyčajné. Predovšetkým preto, lebo zvyčajne meškajúca Jenny prišla ešte pred ňou. A po druhé preto, lebo za dvoma obrovskými horúcimi čokoládami so šľahačkou a hromadou mafinov, pod ktorými sa prehýbal stôl, svoju kamarátku takmer nevidela.

„Čo sa deje?“ spýtala sa varovne, prezerajúc si dobroty pokladané medzi nimi.

„Musím ťa požiadať o obrovskú láskavosť,“ povedala Jenny a prehodila si cez plece svetlé vlasy. Tie sa jej ako vždy poslušne usadili na chrbte tak uhladene, akoby boli vycvičené.

„Bože, čo si zase vyviedla?“ Nicky si pritiahla stoličku bližšie a počastovala kamarátku posmešným pohľadom, keď si sama začesávala svoje neporiadnejšie ryšavé vlasy do chvosta. „Nie,

nehovor mi to, budem hádať. Nabúrara si Jacobovo drahé auto? Nie, počkaj, pridala si sa k nejakej sekte a potrebuješ, aby som ťa z nej dostala?“

„Prečo si myslíš, že som niečo vyviedla?“ odpovedala Jenny koketne a zažmurkala.

Nicky sa na ňu pozrela. „Na mňa mihalnice nefungujú, pamätáš?“ poznamenala.

„Ó áno, zabudla som. Vychovala si dve dievčatá,“ zažartovala Jenny. „Ale v každom prípade sa tentoraz mýliš. Možno som to nemala nazývať láskavosťou. Poviem to inak. Rada by som ti ponúkla životnú príležitosť.“

„Prečo ma to ešte viac znervózňuje?“ spýtala sa Nicky s úsmevom, odlomila si kúsok z jedného z mafinov a strčila si ho do úst.

Jenny sa usmiala. „Je to vlastne... Je to naozaj obrovská príležitosť.“

„Počúvam, hovor...“ Nicky sa naklonila dopredu so šálkou v ruke.

„Veď vieš, na akom projekte práve pracujem...“

„Myslíš televíznu reláciu *Zachráňte ma*, začal som podnikat' v Európe a nemám potuchy, čo ďalej?“

„Myslím, že teraz už sa to volá *Veľkolepé premeny chátrajúcich penziónov*,“ opravila ju kamarátka s úškrnom. „Oveľa chytľavejšie, nemyslíš?“

„Áno, relácia, v ktorej premieňate britské penzióny po celej Európe.“

„No, na začiatok len vo Francúzsku. Ale ak bude formát fungovať... To bude čosi.“

„Hmm... Dobre, povedzme, že si sa o tom možno raz alebo dvakrát zmienila,“ odvetila Nicky a nabrala si do úst trochu šľahačky. Ako sa Jenny sama vyjadrila, táto šou mala byť vrcholom jej kariéry. Desať upadajúcich hotelov a penziónov roztrúsených

po celom Francúzsku malo prejsť kompletnou premenou, ktorú mali vykonať experti na podnikanie.

Ten, u koho sa vyhodnotí, že podstúpil najvýraznejšiu premenu, potom vyhrá peňažnú odmenu, zatiaľ čo „odborník“, ktorý premenu navrhol, získa reklamu a raketový postup vo svojej kariére. Jenny ako vedúca pracovníčka televízie a producentka tento nápad roky neúspešne presadzovala, ale keď ho zrazu prevzal mladý, vychytený režisér, nápad dostal zelenú.

„Vidíš,“ povedala Nicky priateľke, keď jej tá oznámila, že sa to podarilo, „hovorí sa, že niečo je staromódne, ale daj tomu dosť času, a zrazu to bude opäť vyzeráť ako nové.“

„Najmä pre niekoho, kto sa narodil až v deväťdesiatych rokoch ako Nathaniel.“

„Presne tak. Staré je dvakrát nové.“

„Dobre, ale jeden z expertov – poznáš Hamisha z relácie *Pimp your Pool House*? Určite áno,“ pokračovala Jenny.

„Toho bláznivého?“

„My máme radšej slovo excentrický... Ale áno. Je šialený. Objednala som si ho na jednu z nehnuteľností. Ale zlomil si nohu, takže, pravdaže, nemôže.“

„Au, chudák.“

„Chudák? Skôr hlupák. Zrejme sa pošmykol na lepivom tanečnom parkete v Liverpoole. Vraj ho museli priam zoškrabovať zo zeme, keď ho viezli do nemocnice.“

„To je nechutné.“

„Máš pravdu.“

„Nezdá sa však, že by si s ním nejako zvlášť súcitila.“

„Necítim voči nemu súcit, vôbec,“ odvetila Jenny a odložila lyžičku. „Ten blbec a jeho tančky ohrozili celý program, kvôli nemu sme teraz v štichu!“

„Ajaj, Jenny.“

„Viem.“

„Zachovávajme vždy nadhľad, pamätáš.“

„Jasné, áno, áno. Veď práve to je jedna z mojich silných stránok, moje kúzlo.“

Obe priateľky sa na seba usmiali.

„Ale o akú láskavosť tu ide?“ spýtala sa nakoniec Nicky. „Nie som nejako extra dobrá v operáciách nôh...“

„No, hovorila som s riaditeľom a vraj potrebujeme urýchlene zohnať niekoho iného... A padlo tvoje meno!“

„Moje meno?“

„Áno.“

„Práve moje meno... padlo? Čože?“

„Tak dobre. Povedala som mu, že mám kamošku s dokonalým vkusom, ktorá pracuje ako interiérový dizajnér a poradca na podnikanie, a spýtala som sa ho, či by do našej relácie nechcel obsadiť práve teba.“

„Ale... Čo?“ Nicky cítila, ako sa jej realita mení, akoby sa zrazu ocitla vo sne. To musí byť vtip.

„V každom prípade bol nadšený. Povedal mi,“ pokračovala Jenny, „aby som do toho išla.“

„Ja... Ja...“

„Takže ideš!“ vyhlásila Jenny rozhodne. „Však to urobíš? V relácii nahradíš toho chlapíka ako interiérový dizajnér a všestranný poradca na podnikanie!“ dodala s úsmevom a víťazoslávne si do úst vložila obrovský kus čokoládového mafinu. Oči jej tancovali vzrušením, akoby očakávala, že Nicky vyskočí na stôl a bude na ňom od radosti tancovať. „Pomysli na to: budeš ďalší Alex Polizzi.“

„Kto?“

„Veď vieš! Hotelový inšpektor. Chodí kontrolovať prestieranie a vychytáva zatúlané chlpy v sprchových odtokoch.“

„Vážne?“ Nicky takmer vyprskla horúcu čokoládu Jenny priamo do tváre. „Chceš, aby som nahradila Hamisha Clarka Robertsona?“

„No... Áno.“

„Naozaj si sa zbláznila?“ Nicky pocítila, ako jej hornú peru zalial pot, a utrela si ho. „Nemám žiadne skúsenosti. Nikto nevie, kto som... Nikdy som... Nikdy som... Nikdy som...“

„Nie, počúvaj. Vypočuj ma. Moderuje to nádherný Ryan Camberwell a v šou je veľa rôznych nehnuteľností. S rôznymi odborníkmi. Niektorí sú známi, iní menej známi. Ale to je v pohode. Každému z vás pridelia nehnuteľnosť a vašou úlohou je tam ísť, ohrňať nos nad kobercami, radiť im, aby si účtovali viac, znížili náklady, a podobne. A dostanete peniaze, aby ste to všetko zlepšili. Aby ste majiteľom pomohli dostať sa späť na zem.“

„Ale...“

„Je to tvoja práca snov!“

„Vieš, možno niekedy v minulosti bola. Ale teraz... Ja som...“

Nicky sa odmlčala.

Jenny až príliš dobre vedela, ako sa Nickine túžby zmenili a prečo. Teraz sa naklonila dopredu, jej oči boli zrazu vážne. „Presne tak! Je to predsa príležitosť, o akej si kedysi snívala.“

„To áno,“ odvetila Nicky a cítila, ako ju na čele štípe pot. „Ale...“

„A nehovor mi žiadne hlúposti o tom, že si príliš stará,“ dodala Jenny. „Ty si len sotva typická babička.“

„Nechcela som hovoriť o tom, že som stará,“ bránila sa Nicky. V každom prípade bola vo svojich štyridsiatich deviatich rokoch len o dva roky staršia ako Jenny, hoci nedávno privítala na svet prvé vnúča.

„Nemyslela som si, že si už tak brúsiš zuby na kombináciu bážovej bundy a nákupného vozíka.“

„Nie.“

„Ani na natáčky.“

„Vlastne mám nejaké natáčky.“ Nicky sa usmiala. „Ale myslím, že skôr ide o instagramový efekt, ešte to nie je level modrovlasej babičky.“

„To rada počujem.“

„Ale veď internet je plný dizajnerských guru a expertov na podnikanie. Prečo ste do relácie nevybrali kohokoľvek z nich?“

„Ale no tak.“ Jenny prevrátila oči. „Áno, mohla som niekoho nájsť na sociálnych sieťach. A vieš, že by mali niečo, čo ty nemáš.“

„Presne tak.“ Hoci si to Nicky hovorila sama, teraz pocítila malý záchvev sklamania, keď počula potvrdenie svojich pochybností od kamarátky. „Skúsenosti. Tie mi chýbajú určite.“

„Nie. Sebavedomie! Dočerta, dievča, veď máš diplom z interiérového dizajnu a skúsenosti s podnikaním v plnom rozsahu. Nie nebudem brať ako odpoveď. Internet je totálne zaplavený balastom, ľuďmi, ktorí si robia obrovské promo a pritom sú to úplní diletanti. S maturitnými vysvedčeniami a hŕstkou čarovných fazuliek si pokojne trúfna na prácu generálneho riaditeľa. Ale nemajú na to. Iba sa nafukujú. Ale ty...“

„Ja?“

„Áno! Nicky, keby si mi nepomohla s novou kuchyňou, skončila by som s tými príšernými laminátovými skrinkami, ktoré sa mi vtedy tak páčili.“

„Hej. Možno...“

„O tom niet pochyb, zlatko. No tak, kde je ten tvoj začínajúci dizajnerský duch?“

„Myslím, že tieto sny zapadli prachom už pred desiatimi rokmi prachom,“ odpovedala Nicky a pomyslela na škatuľu s inšpiratívnymi plagátmi a obrázkami v podkroví. Vyblednuté sny. „Tieto moje dni sa skončili. Už som za zenitom. Som odumretá rastlina.“

„Ale nebuď hlúpa,“ povedala Jenny. „Mala si pauzu, to je všetko. Napokon, z odumretých rastlín je kompost, a z kompostu vyrastie tá najlepšia úroda! Aspoň to mi hovoria moji kamaráti záhradkári.“

„To naozaj?“ hlesla Nicky.

„Stačí troška kompostu, štipku hnojiva a... Puf!“

„A to hnojivo je v tejto metafore čo?“

„Práve sa naň pozeráš!“ odvetila Jenny víťazoslávne.

Pre Nicky bolo ťažké nezasmiať sa. „Práve si sa doslova prirovnala ku konskému hovnu,“ podotkla. „Ty mi asi fakt chceš dohodiť tú prácu.“

„Pravdaže chcem.“

„Ale moje schopnosti... Teda to, čo z nich zostalo, asi nebudú stačiť. Možno tam budem do kamery tárať samú omáčku.“

„Zlatko,“ zareagovala Jenny. „Ja prahnem po tvojej omáčke. To je práve to, čo tá relácia potrebuje. Tvoje delikátne omáčky.“

„Fakt?“

„O tom nepochybuj.“

„A to je... dobré, že budem len tak trepať?! Je to naozaj... niečo, čo televízia ocení?“

„Áno! Len si to predstav! Keď to urobíš správne, môžeš sa stať ďalším Laurenceom Llewelynom-Bowenom.“

„Nie som si istá, či je to kompliment...“

„Dobre, tak teda niekto viac sexi. Čo povieš na Kelly Hoppenovú? Tie jej zabijacké podpätky...“

Zasmiali sa. Nicky sa napila horúcej čokolády, aby získala chvíľu na premýšľanie. „Takže,“ povedala nakoniec, „ak ti urobím túto láskavosť...“

„Chceš povedať *využiješ túto príležitosť*.“

„Dobre, áno, príležitosť. Povedzme, že ju využijem. Kedy sa to začína? Ako dlho sa musím pripravovať? Potrebovala by som si

urobiť nejaký prieskum, pozrieť si staré relácie o predaji nehnuteľností, vytvoríť si nejakú predstavu o tom, čo by som mala robiť.“

Jenny sa zrazu začala zaujímať o čerešničku na jednom z mafinov. Upriamila zrak na stôl. „Vlastne sa to začína o dva dni.“

„Čože? O dva dni? Ty si sa naozaj zbláznila? Mám prácu... A...“

„To všetko viem.“ Jennina ruka sa preplazila po stole ako užovka a pevne zovrela Nickinu dlaň. „Ale potrebujem niekoho, komu dôverujem... Niekoho, o kom viem, že v ňom mám... priateľa.“

Na Nicky hľadeli jej modré oči lemované kajalovou očnou linkou.

„Ja ne...“

„A tiež som si pomyslela, že už je konečne načase, aby si urobila aj niečo pre seba,“ skočila jej do reči Jenny.

„Čože?“

„Vieš, bola si úžasná. Naozaj. Keby bolo po mojom, nakrútili by sme dokumentárny film celý o tebe a o tom, aká si silná a ako si sa od Stevovej nehody pozviechala. Na tvojom mieste by som jednoznačne nedokázala byť taká silná! Ale ty si dokonalá inšpirácia!“

„Vďaka. Mám pocit, že...“

„Naozaj si nemyslíš, že teraz je rad na tebe?“

Nicky si povzdychla. „Pozri, znie to úžasne,“ povedala, zdvihla mierne vychladnutú čokoládu a napila sa. „Ale dva dni, to jednoducho nemôžem... A ako dlho sa nakrúca?“

„Mesiac.“

„Mesiac! Nemôžem predsa nechať svojho zamestnávateľa tak...“

„To som už vyriešila,“ prerušila ju Jenny vzrušene.

„Čože?“

Jennin úsmev trochu pohasol. „No, hovorila som s tvojím šéfom... Zaplatíme mu, samozrejme. Si len na čiastočný úväzok,

takže je to celkom v pohode, televíziu to nezruinuje. A...“ Jej hlas sa pod Nickiným pohľadom trochu zlomil.

„Mimochodom, je to od teba dosť opovážlivé.“ Nicky zdvihla obočie.

„Ale veď ma poznáš! Nikdy som sa nezdržiavala, vždy idem rovno na vec. A ty si to zaslúžiš, Nicky, naozaj si to zaslúžiš.“

Chvíľu sa na seba pozerali.

„Čo ak to úplne pokazím?“ spýtala sa Nicky potichu.

„Nepokazíš.“

„Čo ak budem mať pred kamerou trému a nedokážem nič povedať?“

„Nebudeš. A moderuje to Ryan Camberwell, ten ťa povzbudí.“

Nicky sa odmlčala, šálku si oprela o spodnú peru. Čo môže stratíť? Jej práca ju počká, kým sa vráti. A poskytnúť malé poradenstvo malému penziónu pravdepodobne zvládne. Len tam budú kamery... Na ne by si musela zvyknúť.

Ale Jenny mala pravdu. Pred Stevovou nehodou mala Nicky sny. Možno nie o televíznej relácii, ale o úspechu snívala určite. Namiesto toho však len sledovala, ako jej najlepšia priateľka hviezdi v rôznych televíznych spoločnostiach, a ona sama vychovávala dcéry a pracovala. A to bolo všetko, na nič iné čas nezostával. Bolo to tak správne. Ale možno je teraz načas skúsiť niečo iné.

„Dobre... Idem do toho!“ Ťažko sa jej verilo, že tie slová vyšli z jej úst.

„Áno!“ prikývla Jenny a triumfálne odlepila papierový košík od druhého mafinu. „A vďaka Bohu za to. Odľahlo mi.“

„Vďaka Bohu? Až takto to prežívaš?“

„Áno. Lebo som im už povedala, že to berieš.“

Keď sa na vrchole uličky otočil a pozreli na seba, obaja sa jednoducho museli chichotať. Vyzeralo to smiešne: ona v bielych šatách, on v obleku, ktorý mu musel požičať otec. Keby to bolo na nich, usporiadali by rýchlu svadbu na radnici, po ktorej by nasledoval obed v krčme. Ale keď sa do toho zaplietla Stevova mama, nebolo čo riešiť. „Ak sa chcete vziať,“ povedala, „tak to urobte poriadne.“

A v očiach Stevovej mamy to znamenalo, že poriadne to urobí ona. Kostol, šaty, družičky a družbovia, konfety, fotografie a luxusné raňajky v luxusnom hoteli.

Obaja mali len dvadsaťštyri, boli v podstate ešte deti. Ale vedeli to. Vedeli to od začiatku.

* * *

Nicky pokrútila hlavou a snažila sa vrátiť do prítomnosti. Popíjala kávu a práve premýšľala, či by bolo v poriadku, keby preskúmala zdanlivo prázdnu budovu, alebo či by mala zostať vo svojej izbe, kým sa majiteľ nerozhodne objaviť, keď sa zabuchli vchodové dve-

re. Vyskočila, šplech čiernej kávy jej dopadol priamo doprostred bieleho trička a popálila sa.

Dočerta, zahromžila v duchu, postavila sa na nohy a schmatla najbližšiu vec – nohavičky z otvoreného kufra – a ošúchala si horúcu škvrtu.

Skôr ako stihla zareagovať alebo sa prezliecť, po schodoch sa ozvali kroky a ktosi zaklopal na dvere. Neisto ich otvorila a uvidela tmavovlasého muža oblečeného v kaki nohaviciach a starom tričku Def Leppard. Uprel na ňu hnedé oči, ale jeho výraz sa dal len ťažko prečítať.

„Nicky?“ spýtal sa a chcel jej podať ruku. Ústa sa mu mierne zašklabali, ale nevytvorili úsmev.

„To som ja,“ prikývla a inštinktívne natiahla ruku, kým si uvedomila, že naňho máva nohavičkami, ktoré v nej držala. Rýchlo odhodila spodnú bielizeň na posteľ a potom mu podala ruku. „A vy ste Robert?“ spýtala sa, tvár mala rozpálenú.

„Áno,“ odpovedal a očami sa jej pozrel cez plece na mierne vlhké čipkované nohavičky, ktoré pred sekundou leteli po miestnosti. Čelo sa mu zvrátilo.

„Ech,“ utrúsila Nicky. „To bolo... Ja som len... Sú mokré. Teďa nie sú... To som sa poliala.“ Gestom ukázala na svoju blúzku a veľkú hnedú škvrtu. Trochu nervózne sa zasmiala.

„Áno, jasné, chápem,“ prikývol, akoby bolo zvykom rozliať nápoj a utrieť ho nohavičkami po príchode do francúzskeho penziónu *Chambre d'Hôte*. Jeho tvár zostala napriek smiechu bez výrazu. Po jeho boku sa objavil pes, ktorý vyzeral ako kríženec labradora s čierno-bielou srstou, vyplazoval jazyk a vydal jediné zašteknutie. Robert ho chytil za obojok. „Buster,“ povedal, „teraz nie!“ Nežne pohladil psa po hlave.

„Nerobte si starosti,“ pokračovala Nicky. „To sa stáva.“

„Pardon?“ odvetil zmätene. „Myslíte štekacie psy?“

„Nie! Myslela som meškanie. To sa stáva.“

„Aha. Áno.“

Chcela dodať, že sama je jedným chodiacim chaosom, potom si však spomenula, prečo je tu, a včas sa zastavila. V tejto oblasti života bola Nicky Greenová priam guru transformácie.

„Tak či onak,“ pokračoval majiteľ, „čo keby som vám dole urobil poriadnu šálku kávy? Potom vás tu prevediem. Uvidíme, čo si o tomto mieste myslíte.“

„To znie dobre,“ súhlasila. „Ja len...“ Prstom ukázala na svoju blúzku. Prikývol a otočil sa ku schodom, Buster mu klusal v päťtách.

Nicky zatvorila dvere, vyzliekla si blúzku a položila ju na stoličku, aby ju neskôr vyprala. Potom z kufríka vytiahla modré tričko a prevliekla si ho cez hlavu. Rýchlo sa pozrela do zrkadla: ryšavé vlasy po pleciah stiahnuté do neporiadneho chvosta, obľúbené džínsy... Stačilo, kašľať na to. Potom vyšla z izby a zamierila dolu schodmi, snažiac sa zistiť, kam presne majiteľ zmizol.

Budova mala tri poschodia, jej izba bola v časti prerobeného podkrovia. Napriek tomu, že bola trochu schátraná, zachovávala si akúsi vyblednutú vznešenosť: omietkové lišty, stropné ružice, tapety, ktoré boli svojho času pravdepodobne drahé. Nicky objavovala na tomto mieste aj pôvab. Aspoň jeho potenciálne čaro.

Cestou dolu minula niekoľko dverí označených nápisom *Chambre*, ako aj jedny s nápisom *Privé*, ktoré boli mierne pootvorené. Musela odolať nutkaniu nazrieť dovnútra, pravdepodobne to totiž bola Robertova izba. Chodby boli svetlé a jasné napriek mierne zastaranému vzhľadu a predpokladala, že všímavý návštevník by mohol ich vzhľad opísať ako *shabby chic* alebo *rustikálny šarm*.

Zastavila sa na konci chodby pri veľkom okne, z ktorého bolo vidieť na zadnú časť pozemku. Bola tam malá terasa so stolíkom,

zaliata slnečným svetlom, a za ňou záhrada, ktorá napriek tomu, že bola zarastená a s múrmi z nesúrodého kameňa, vyžarovala akýsi pôvab. Vzadu sa nachádzala malá cesta, za ňou otvorená krajina a hneď ako sa vrchol najvyššie položeného poľa stretol s horizontom, hŕstka domov a stavieb, ktoré tvorili ďalšiu malú dedinu.

Cesta vonku bola tichá a Nicky počula zvuky, ktoré zvyčajne prehlasujú šumy ľudského rušného života: vtáky, ktoré spolu štebotom komunikovali, šuchot v živých plotoch. Trochu po otvorila okno a pocítila, ako doň cez štrbinu vniká teplý, čerstvý vzduch. Zhlboka sa nadýchla a snažila sa sústrediť, zahnať nervozitu. Bola tu, zvládne to. Je schopná, dokáže to.

Potom sa zrazu ozval šuchot krídel a holub, akoby z ničoho nič, vnikol cez otvorenú štrbinu a hlučne jej preletel okolo hlavy.

„Ach, dočerta,“ zahromžila. „No tak, holubička...“

Ale holub mal nejaký vtáčí záchvat paniky. Vyletel k vysokému stropu, narazil do ventilátora, ktorý, vďaka bohu, nebol zapnutý, a potom vystrelil do jednej z izieb. Do miestnosti s označením *Privé*.

Urobila krok k mierne pootvoreným dverám, potom sa však zastavila. Čo presne má robiť, keď sa tam dostane? Predstava panikáriaceho vtáka poletujúceho jej okolo hlavy bola desivá. Asi neexistoval spôsob, ako by ho dokázala chytiť.

Okrem toho, povedala si v duchu, je izba súkromná. Prísne vzaté, nemala by tam chodiť. Ako ju tak pozorovala, otvorené dvere sa jemne – akoby vo vánku – pohli. Robert musel mať otvorené okno. To rozhodlo. Vták si odtiaľ mohol nájsť cestu von.

Namiesto toho, aby sa pustila do chytania holuba, jemne privrela dvere *Privé* a zostúpila po druhom schodisku do prízemnia, kde otvorila dvere. Odrazu pozerala na rozmernú kuchyňu s podlahou z dlaždíc, s dvoma rôznymi komodami a štvorcovým borovicovým stolom s kvetom uprostred.

Stál tam Robert a stláčal piest na kávovare. Otočil sa, keď vstúpila, a krátko pohol perami smerom nahor, čo mal možno byť úsmev. Bolo v ňom čosi rozpačité, takmer nútené. „Dúfam, že vám chutí silná,“ povedal a priniesol na stôl kávovú súpravu. „Posaďte sa.“ Jeho prízvuk bol zvláštny, jemný severský podtón s čímsi, čo znelo ako francúzština: hybrid jeho minulosti a prítomnosti.

Poslušne si sadla a on jej podal šálku a misku s kockovým cukrom. Potom si sadol oproti nej s pohárom vody a mlčky sa na ňu pozrel.

„Je tu...“ ozvala sa Nicky, potom sa však začala cítiť trápne. Možno by bolo lepšie, keby mu o holubovi práve teraz nehovorila. Mohol by si myslieť, že sa mu pozerala do izby, keby to spomenula, a to by nebol úplne ideálny začiatok. „Hm, teda... krásne miesto,“ povedala namiesto toho a pokúsila sa o úsmev.

„Áno, ďakujem,“ prikývol. „Pozrite, uvedomujem si, že nie je v najlepšom stave. Za posledných pár rokov som to tu trochu nechal tak... Osobné dôvody. Také, no, život prihrá do cesty všetelijaké...“ Odkiaľšal si, akoby chcel ešte niečo dodať.

Nicky čakala, ale majiteľ vetu nerozvinul. Prázdny priestor okolo nich začalo obklopovať ticho, až sa cítili takmer stiesnene.

„No,“ ozvala sa, „veď preto som tu! Viete, aby som tu s tým pomohla.“

Prikývol. Potom sa spýtal: „Ach, chceli ste mlieko?“ Všimol si jej grimasu, keď sa napila čiernej kávy. Buster, schúlený pod stolom, sa prudko postavil a začal jej oňuchávať topánky.

„Áno, prosím,“ odpovedala, natiahla sa a pohladila psa po hlave. Robert vyskočil, podišiel k chladničke a vytiahol malú škatuľku mlieka. „Prepáčte. Nie som dobrý hosťiteľ.“ Za ním videla obsah jeho chladničky. Dva malé kartóny polievky, polliter mlieka a nádobka s maslom. Konzerva krmiva pre psy s vidličkou. Zachytil jej pohľad a ona v rozpakoch odvrátila zrak.

„Nie ste dobrý hosťiteľ?“ zopakovala po ňom. „Nešéfujete náhodou penziónu?“ Slová jej vyleteli z úst, skôr ako si ich stihla premyslieť, a pocítila, že sa začína potiť. „Teda...“

Začervenala. „Myslím, že... Ešte som ani nikdy nemal hosťí ubytovaných vo všetkých izbách,“ priznal. „V lete tu mám zopár návštevníkov, ale mimo sezóny... Myslím, že toto miesto nie je prvá voľba hosťí. Recenzie na *Tripadvisor*e boli trochu... brutálne.“

„To ma mrzí.“ Pred tým, ako prišla, si portál pozrela a to dvoj-hviezdičkové hodnotenie videla. Ale nezdalo sa jej vhodné priznať, že už to vie.

Pokrčil plecami. „Ale väčšinou majú pravdu. Trochu som z toho všetkého mimo.“

„Robíte to všetko sám?“

„Áno. Väčšinou. V lete, keď je viac práce, mám upratovačku. Ale inak... Áno. Myslím, že v Británii by som to nikdy nezvládol – robiť komplet anglické raňajky a podobne. Ale tu sú raňajky len croissanty a cereálie, takže sa to dá...“

„Páni. Ale aj tak je to veľa práce.“ Teraz už chápala, prečo potrebuje pomoc. Chcela sa spýtať, čo mu to napadlo, aby sa sám podujal na takú obrovskú úlohu, no aspoň zatiaľ jej to pripadalo príliš osobné.

Napila sa kávy, bola správne uvarená a chutná. Zavládlo medzi nimi ticho, ktoré opäť začalo naberať nepríjemný ráz. Premýšľala, čo povedať.

„Takže,“ vyhlásila nakoniec, „v papieroch sa píše, že sú tu štyri izby pre hosťí...“

Narovnal sa a odvetil: „Ó áno. Rozumiem. Prišli ste sem pracovať, nielen tak trkotať.“

Toto považuje za trkotanie? „Nie, to je v poriadku, len som...“ začala. Nebola si celkom istá, ako povedať, že len zúfalo vypí-

ňala nepríjemné ticho a nenabádala ho, aby sa pustil do práce. „A potykáme si?“

Robert súhlasil a postavil sa na nohy. „Takže ti to tu poukazujem!“ rozhodol sa.

„Nemusíš sa ponáhľať...“ začala, ale on už vykračoval z kuchyne. Pustila sa za ním a opatrne si so sebou niesla šálku kávy.

Dobehla ho na chodbe, kde sa prudko zastavil a strčil do dverí po svojej ľavici. Nasledovala ho, vstúpila do miestnosti a zalapala po dychu.

Jedáleň bola obrovská: veľký obdĺžnikový priestor s odhalenými kamennými stenami a dreveným trámovým stropom. Na podlahe boli položené zrejme pôvodné parkety: vyblednuté a mierne opotrebované, ale stále krásne. Uprostred boli usporiadané štyri raňajkové stoly. Každý určený pre štyri osoby, každý v inom dizajne, s nehodiacimi sa stoličkami. Na jednom stál kvetináč s vädnúcimi kvetmi.

Okná zdobili obrovské závesy. Aj keď boli rozťahnuté ako teraz, zakrývali okraje skla a dodávali miestnosti pocit, že človek sa nachádza akoby v podzemí, aj napriek tomu, že keď sa zamerala na medzeru medzi nimi, videla záblesk poľa.

Vyzeralo to ako narýchlo zariadená miestnosť. Nič sa k sebe nehodilo, nič nebolo celkom dokončené ani dizajnovo dotiahnuté. Bola to miestnosť, ktorá by s dostatkom času a peňazí mohla byť krásna, ale momentálne bola zanedbaná.

„Ach,“ vyšlo jej z úst.

„Áno,“ prikývol.

„Je to...“

„Ja viem. Potrebuje to trochu práce,“ povedal a rukou si prešiel po vlasoch. Vyzeral dosť utrápene. „Ja len...“

„Nie.“ Nicky mu položila ruku na rameno, aby ho zastavila. „Myslím, že je to tu krásne. Alebo by to aspoň mohlo byť krás-

ne.“ Pozrel na jej ruku na svojom ramene a ona ju stiahla. „Prepáč,“ povedala.

„Som rád, že si to myslíš.“

„Áno. Ale domnievam sa, že to tu potrebuje...“ rozhodila ruky, snažiac sa nájsť to správne slovo. „Jednoducho to potrebuje zlepšiť. *Vyštafírovať.*“ Bože, čo to vypustila za príšerné slovo. To kto z nej hovorí? Jej otec zamlada, ktorý sa „štafíroval“ na miestnu tancovačku?

„Áno. Áno. Vieš, keď sme sa sem nastahovali, mali sme všetliaké plány,“ začal rozprávať trochu defenzívne. „Ale...“ Nato sa odmlčal, zrejme neschopný niečo ďalšie povedať. Alebo sa mu len nechcelo vyplniť mĺkve medzery.

„Iste,“ prikývla. „Mimochodom, kedy to bolo?“

„Asi pred dvanástimi rokmi.“ Začervenal sa.

Buster preklusal cez otvorené dvere a so záujmom oňuchal Robertovi nohu. Ten sa natiahol a pohladkal psa po hlave. „Je to pravda, Buster,“ povedal hlasom, ktorý jej odrazu pripadal zmenený: zmizla z neho ostrosť a chlad. „Robím panej prehliadku.“

„Dvanásť rokov?“ Nicky urobila grimasu a ihneď ju oľutovala. Nebola tu predsa preto, aby ho súdila. Lenže jej to pripadalo ako strašne dlhý čas. Pridlhý na to, aby si človek nevšimol, že mu ubytovanie padá na hlavu. Najmä ak má v úmysle aspoň ako-tak podnikáť.

„Áno.“ Majiteľ si vzdychol. „Predpokladám však, že do života sme mali iné plány. A teraz, nuž, je to tak, ako vidíš. Penzión nie je v najlepšom stave.“

„Hovoríš *my*?“

„Áno, Marie. Moja žena,“ dodal stručne. Prešiel k jednému zo stolov a začal upravovať obrus. „Mali sme všetky možné aj nemožné plány: rekonštrukciu, postavenie bazéna. Šetrili sme celé veky. Predali sme náš starý dom v Anglicku. Kúpili sme tento.“

„Ale ona nie je...?“ Nicky naliehala, hoci sa jej to v skutočnosti netýkalo. Bolo však ťažké zaradiť ho. Jeho správanie bolo mäťúce: v jednej chvíli bol celkom priateľský, v druhej zasa strohý a chladný. Trúsil poznámky, ktoré mohli byť vtipmi, ale nesprevádzal ich úsmev. Rozmýšľala, do čoho sa to, preboha, zaplietla.

„Nie, už nie je súčasťou môjho života.“ Urobil zvláštnu grimasu, akýsi kŕč znechutenia. Kútiky mu klesli nadol.

„Asi som to tu mal predať. Nie je to celkom moja parketa. Zrejme na to nemám správne schopnosti. No neviem. Myslím však, že som si toto miesto istým spôsobom obľúbil. A nezdá sa mi správne odísť.“ Pohľad mu zablúdil k oknu a zdalo sa, že sa na niečo na ulici pozerá.

Nicky otočila hlavu, ale nič nevidela.

„Aha,“ podotkla.

„V podstate to je v poriadku. Mám hostí. Ale predpokladám, že niekto by mohol povedať, že penzión nie je úspešný,“ dodal a znova si odkašľal. Vyzeralo to skôr ako akýsi nešikovný zvyk než ako dôsledok zdravotných problémov. Nicky uvažovala, či pri tomto ich rozhovore necíti rovnakú neistotu ako ona.

„Robím tak trochu všetko možné, aby som vyžil. Remeselnícke aktivity.“

„Ach tak.“ Úzkostlivo sa naňho pozrela a dúfala, že akékoľvek zmeny, ktoré urobia, budú mať dostatočný dopad a bude vidieť rozdiel. Bola obchodná poradkyňa so záľubou v dizajne, ale nie čarodejníca.

„Áno, takže asi... No a potom som uvidel inzerát na tento program a kamarát ma presvedčil, aby som sa prihlásil. Hovoril som mu, že... Ale ak sa to tu nezlepší, môže to byť pre toto miesto záhuba. Hlúpe, naozaj.“

Nicky sa pozrela na jedáleň a v žalúdku sa jej objavil pocit, že sa prepadá.

„Ja sám túto miestnosť nepoužívam,“ dodal Robert. „A ty sa tu, prosím, kedykoľvek najedz. Dúfam, že ti tu nič nebude prekážať, keď tu budeš...“

„Samozrejme, ďakujem,“ povedala.

„A vieš, že sa vždy môžeš čímkoľvek ponúknuť: jedlom, nápojmi, čímkoľvek, naozaj. Budeš tu mesiac, takže sa tu naozaj cíť ako doma, v rámci možností.“

„Vďaka,“ zopakovala Nicky a pomyslela na tú otvorenú konzervu so psím jedlom a skromný obsah chladničky. Na začiatok to vyzeralo, že bude musieť nakúpiť. Jej sen o tom, že jej budú variť alebo sa k nej budú správať ako k platiacemu hosťovi, sa rozplynul. Keď uvažovala o celom mesiaci, ktorý ju tu čaká, začal ju prepadať strach. Ak boli všetky izby v podobnom dezolátnom stave, ak majiteľ nemal žiadny kapitál ani nebol žiadny biznismen... Zdalo sa, že patrí k ľuďom, čo okolo seba šíria emócie a infikujú nimi všetkých ostatných v tesnej blízkosti. No na to, že ju sem pozval, sa zatiaľ necítila veľmi vítaná.

„Dúfam, že neľutuješ, že si sem prišla...“ povedal a uprene na ňu pozrel. „Prečítal som si v programe, že účastníci chcú zlepšiť nehnuteľnosti, ktoré budú pre nich výzvou.“

Nicky sa rozhliadla po miestnosti. Mala toľko potenciálu. Ale pokiaľ ide o Roberta ako hostiteľa, nebola si až taká istá. Spomínal hrozné recenzie na *Tripadvisor*. Pri spoločenskej konverzácii sa očividne nesprával prirodzene. Bol síce dosť priateľský, ale na istej úrovni akoby mu jej prítomnosť prekážala, a to aj napriek tomu, že tu bola, aby pomohla.

„Isteže nie,“ odvetila. Nevedela, ako inak odpovedať.

„Dobre,“ povedal a začal stúpať po schodoch. „Ukážem ti zvyšok domu.“

„Výborne.“